

ท่านหญิงโง่ม

ประทับอยู่เบื้องหน้า

ฟูจิวาระที่อยู่ด้านข้างมีความรู้สึกซาบซึ้งใจเช่นเดียวกับอองมิ่งจุ่น จึงคุกเข่าโอบกอดศีรษะค้ำบตามสามี

"หี!"

เสียงแสดงอาการหยามเหยียดเบาๆ ดังขึ้นจากหย่าหล่างอาที่กำลังยืนนิ่งตัวตรงอยู่ เขาเพิ่งมีอายุได้สิบสี่ปี แต่กลับสูงกว่าคนในวัยเดียวกัน เพียงแต่รูปร่างออกจะผอมบางกว่า เครื่องหน้าหล่อเหลายังแสดงความเป็นเด็กให้เห็นอยู่หลายส่วน ทว่าความพยศดื้อรั้นและแววพระเนงที่สื่อจากแววตาทำให้เขาดูโดดเด่นมีชีวิตชีวา วันหน้าจะต้องกลายเป็นบุรุษหนุ่มที่เลิศล้ำอย่างแน่นอน

หย่าหล่างอาไม่เห็นด้วยกับความรู้สึกขอบคุณและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของบิดา หากไม่ใช่เพราะเหตุการณ์แย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทของเหล่าองค์ชายเมื่อสามปีก่อน พวกเขาคงไม่ต้องดิ้นรนแหกกลายเป็นนักโทษอาญาอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ทั้งยังโดนเนรเทศให้ไปรับความทุกข์ทรมานที่หนึ่งกู่ถ้าจันเกือบจะต้องตายอยู่ที่นั่น

บัดนี้ความจริงปรากฏและพิสูจน์แล้วว่าบิดาเป็นผู้บริสุทธิ์ เพื่อชดเชยแก่ความทุกข์ทรมานที่พวกเขาสองพ่อลูกได้รับ จักรพรรดินอกเหนือจากจะมีพระราชโองการคืนตำแหน่งอ๋องและตำแหน่งให้แก่บิดาแล้ว ยังแต่งตั้งให้เขาเป็น 'ท่านชายกู่ซัน' ด้วย

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ ในใจของหย่าหล่างอาก็ยังคงมีความคับข้องโกรธแค้นที่ยากจะจัดให้หมดสิ้นไปอัดแน่นอยู่ เขาไม่อาจปล่อยวางอย่างรวดเร็วได้เช่นบิดา หากรู้ว่าผู้ใดให้ร้ายพวกเขา เขาจะไม่ปล่อยให้มันผู้นั้น

ลอยนวลไปอย่างเด็ดขาด

หลังจากเช็ดน้ำตาจนแห้งได้อย่างยากเย็น อ่องผิงจุ่นก็ยื่นมือไปประคองชายาโงนเงนลุกขึ้น

"ความจริงวันนี้ที่พวกเราสามารถกลับมาอยู่ที่นี้ได้ ต้องขอบคุณงเจี๋ยโหว* ที่ลงแรงวิ่งเต้นให้ ถ้าไม่เป็นเพราะเขา พวกเราคงไม่มีวันได้รับความยุติธรรมคืนมา พ่อก็คงไม่อาจไปสู่หน้าบรรพชนได้อีก"

ไต้ยินดั่งนั้นหย่าหล่างอากิ่งงันไปแวบหนึ่ง

"งเจี๋ยโหวที่ท่านพอกล่าวถึงคือผู้ที่รั้งตำแหน่งเจิงเจี๋ยอี้ยิ่งกงชั้นหนึ่ง** ควบคุมคณะมนตรีคนนั้นหรือ พวกเรากับสกุลงไม่ค่อยมีการไปมาหาสู่กันเท่าไรนัก โฉนเขาจึงต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจช่วยเหลือพวกเราด้วย"

"นั่นเพราะ..."

อ่องผิงจุ่นลอบมองบุตรโอรสโอรสหนึ่ง สีหน้าแสดงอาการกินปนร้อนท้องเล็กน้อย ทำให้หย่าหล่างอามองเห็นประกายวูบไหวในดวงตาของบิดา พลันเกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่สู้ดีนัก

"เพราะเหตุใด"

มาถึงตอนนี้อ่องผิงจุ่นไม่อาจไม่เปิดอกกล่าว "เพราะเจ้าต้องแต่งงานกับเสียนเมิ่ง บุตรีของเขา"

หย่าหล่างอาคำรามร้องสุดเสียงด้วยความโกรธแค้น "อะไรนะ นี่จะยกเอาบุญคุณมาบังคับให้ข้ายอมจำนนหรือ ข้าไม่ยอม!"

"อีกสองวันจักรพรรดิจะมีราชโองการพระราชทานสมรสลงมาแล้ว"

* เจี๋ยโหวคือบรรดาศักดิ์สมัยราชวงศ์ซิง รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุด

** เจิงเจี๋ยอี้ยิ่งกงชั้นหนึ่ง เป็นบรรดาศักดิ์ขุนนางในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ซิง

ท่านหญิงโง่ม

พวกเราไม่มีสิทธิ์กล่าวคำว่าไม่ หย่าหล่างอา..." ฟูฉาซึ่งรู้จักนิสัยของ บุตรชายตนเป็นอย่างดี เขาจะยอมแลกชีวิตเพื่อขจัดขืนราชโองการ นางจึง สบตาภิสามีและตัดสินใจปิดบังเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าเรื่องหนึ่งเอาไว้ก่อน ชั่วคราว "ถ้าท่านพ่อเจ้าต้องกลับไปอยู่หนึ่งกู่ถ้าที่มีน้ำแข็งกับหิมะปกคลุม ตลอดทั้งปีคงทนต่อไปได้อีกไม่นาน ส่วนแม่ก็ไม่คิดอยากกลับไปใช้แรงงาน ที่ซินเจ้อคู* อีกแล้ว นั่นก็หมายความว่าพวกเราไม่อาจหลบเลี่ยงการสมรส ครั้งนี้ได้เลย"

ฟังจบหย่าหล่างอาทักหมัดแน่นด้วยความคับแค้นยากทนรับ เมื่อ คิดถึงว่าอีกฝ่ายถึงกับใช้วิธีตำหนามเช่นนี้ยึดเหยียดบุตรมาให้ตน ความคับแค้น นี้จะอย่างไรก็ยากจะกล้ำกลืนลงไปได้

ได้! แต่งก็แต่่ง แต่รอดูกันไปเถอะ

หย่าหล่างอาแอบคิดวางแผนการไว้ในใจอย่างมันเหมาะ

* ซินเจ้อคูคือกรมที่ดูแลนักโทษและผู้ใช้แรงงานในสมัยราชวงศ์ชิง

7

สิบปีต่อมา...

ย่างเข้าเดือนเก้า เมืองปักกิ่งปกคลุมไปด้วยน้ำค้างแข็ง ความหนาวเย็นกระจายแผ่กว้างแสดงให้เห็นถึงช่วงรอยต่อของฤดูกาล เกิดเป็นความงามจากการเปลี่ยนความอุดมสมบูรณ์ให้ค่อย ๆ กลายเป็นสีขาวโพลน

ทว่าสำหรับหย่าหล่างอา แต่ละวันที่กระชั้นใกล้วันแต่งงานเข้ามา เพลงโทสะที่สุมแน่นอยู่นอกก็แทบจะลามเลียกลืนกินเขาเข้าไป

ช่วงนี้บรรดาคนรับใช้ในจวนอ่องผิงจุ่นต่างก็รู้สึกทงลมเป็นอย่งดี นั่นคือต้องคอยอยู่ให้ห่างจากท่านชาย ยิ่งไกลยิ่งดี ไม่มีเรื่องอย่าริหาญเข้าไปใกล้ จะได้ไม่ต้องพลอยฟ้าพลอยฝนโดนหางเลขไปด้วย

"หย่าหล่างอา เจ้าเดินไปมาเช่นนี้แม่เวียนศิริชะไปหมดแล้ว"

ฟูฉาซึ่งย่อมรู้ว่าบุตรชายกำลังทุกข์ใจเรื่องใด แต่ราชโองการยากขัดขืน งานแต่งงานนี้ได้ถูกกำหนดไว้นานแล้ว นอกเสียจากคิดจะขัด

ท่านหญิงโงม

ราชโองการ แต่หากเป็นเช่นนั้นผลลัพธ์ก็คงร้ายแรงสุดจะหยั่ง

"ผ่านมาหลายปี ตอนนี้เหลือเวลาเพียงแค่สามเดือนเจ้าสาวก็จะแต่งงานเข้ามาแล้ว เจ้าน่าจะ...ยอมรับความจริงได้เสียที"

หย่าหล่างอาซึ่งมีอายุสี่สิบสี่ปีทำสีหน้าเคร่งขรึม ใบหน้าหล่อเหลา ทรนงเต็มไปด้วยเค้าอิมคริมดูร้าย เขากำหมัดซึ่งอยู่ด้านหลังเอาไว้แน่น จึงสามารถระงับโทสะไม่ให้ระเบิดใส่มารดาผู้อ่อนแอที่อยู่เบื้องหน้าได้

"ข้าจะต้องแต่งงานกับนางเพื่อทดแทนบุญคุณ ท่านแม่ ท่านไม่รู้หรือว่าหลายปีมานี้คนนอกพูดถึงข้ากันอย่างไรบ้าง" เขาพ่นวาจาผ่านไรฟันออกมาทีละคำๆ "เปลี่ยนนอกแสดงความยินดีกับข้าที่สามารถแต่งงานกับบุตรสกุลลงเป็นภรรยา ได้ต้องเป็นญาติกับสกุลลงซึ่งได้รับการเรียกขานเป็น 'องค์รัชราชสำนัก' ต่อไปภายหน้าจะได้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งเป็นเสาหลักของราชสำนัก แต่กลับหลังกลับหัวเราะเยาะข้าที่อีกหลายสิบปีต่อจากนี้ไปจะต้องร่วมเรียงเคียงหมอนกับคนปัญญาอ่อน เก่งว่าต่อไปคิดจะรับอนุสัคนยังต้องให้สกุลลงพยักหน้ารับปาก ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเมื่อนางมาอยู่ที่นี่ พวกเราจะต้องคอยระวังประคองประหม่อมานางเป็นอย่างดีไม่ให้เกิดเรื่องแม้เพียงน้อย แต่จิตใจข้าก็อดอดจนแทบจะระเบิด"

หย่าหล่างอาคิดถึงตอนที่รู้ว่าจะต้องแต่งงานกับคนปัญญาอ่อน เขารู้สึกเหมือนโดนฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ

"ท่านแม่ พวกท่านสมควรบอกให้ข้ารู้ก่อนว่าอีกฝ่ายเป็นใครอย่างไร ไม่ใช่รอให้ราชโองการมาถึงแล้วค่อยให้ข้าได้รู้"

ฟูจาชือแค้นยิ้มอันฝืดฝืนออกมา

"แม้กับท่านพ่อไม่ได้มีเจตนาจะปกปิดเจ้า เพียงแต่ต่อให้เจ้าได้รู้แล้วจะเป็นอย่างไร ผู้ใดสามารถขัดขืนราชโองการได้ ยิ่งกว่านั้นแม้งยังได้ยินมาว่า แม้นางจะปัญญาอ่อน แต่ก็น่ารักไร้เดียงสา เปรียบกับสตรีที่มากเล่ห์มารยาแล้วจริงๆ ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีมีใช้หรือ"

"ต่อให้น่ารักไร้เดียงสาแค่ไหน นางก็ยังเป็นคนปัญญาอ่อนอยู่ดี ตอนนั้นสกุลลงจึงได้ใช้วิธีเช่นนั้นยัดเยียดนางมาให้ข้า เพราะไม่มีชายใด ยินดีจะแต่งงานกับนาง" จมูกของหย่าหล่างอ้าส้นกระเพื่อมด้วยโทสะ น้ำเสียงที่กล่าวออกมาก็แหบแห้งเพราะแรงตะโกน "ข้าหย่าหล่างอามีความรู้ความสามารถได้กันจึงสามารถบดแต่งบุตรสกุลลงเป็นภรรยา แต่โชควาสนา เช่นนี้ข้ากลับยินดีอย่างยิ่งที่จะสละให้ผู้อื่น"

เสียงคำรามอย่างโกรธแค้นของบุตรชายทำให้ฟู่ฉ่าซึ่งรู้สึกปวดศีรษะ ยิ่งกว่าเดิม นางนวดขมับไม่หยุด

"แม่รู้ว่าเจ้าคับแค้นใจมาก แต่พวกเราจะผิดใจกับสกุลลงไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่ปฏิบัติกับเสียนเมิ่งให้ดี ไม่ใช่แค่จะล่องเงินลงเจวี่ยโหวเท่านั้น เจ้าต้องรู้ว่าลงเจวี่ยโหวยังมีศักดิ์เป็นถึงพระเชษฐาของพระมเหสี ถึงตอนนั้น กระทั่งพระมเหสีก็จะทรงไม่พอพระทัย เพราะอะไรเสียเสียนเมิ่งก็เป็น หลานสาวแท้ๆ ของพระนาง และเพราะความสัมพันธ์นี้จักรพรรดิจึงทรง แต่งตั้งเสียนเมิ่งให้เป็นท่านหญิงตัวหลัก* เทียบกันแล้วนางยังมีบรรดาศักดิ์ สูงกว่าเจ้าเสียอีก"

เงาร่างสูงใหญ่ตระหง่านของหย่าหล่างอ้าพลันชะงักนิ่งไป จากนั้น เขาก็ฉีกยิ้มเหี้ยมพร้อมกล่าวเสียดสี "เหอะๆ ท่านหญิงตัวหลักผู้ประเสริฐ

* ท่านหญิงตัวหลักเป็นบรรดาศักดิ์ชั้นสูงฝ่ายหญิงในสมัยราชวงศ์ชิง

เพียงเพราะนางเป็นบุตรี่สกุลลงที่มีคนหนุนหลังยิ่งใหญ่ อีกทั้งยังมีบรรดาศักดิ์สูงกว่าข้า จากนั้นไปข้าก็ต้องคอยรับใช้ดูแลอยู่ข้างกายนางราวกับข้าทาส"

กล่าวจบเขาก็เริ่มเดินวนไปมาอีกครั้ง จะอย่างไรก็ไม่อาจหยุดลงได้ เห็นเพียงคิ้วดำดกหนาขมวดแน่นเป็นปม ดวงตาสีดำนิลแฝงแววต้อดิ่งปะทุด้วยเปลวไฟลุกชว้าง เพราะความพยายามที่จะดิ้นรนต่อสู้อย่างจนตรอกภายใต้แรงกดดันจากทั้ง 'บุญคุณ' และ 'จักรพรรดิ'

"ความจริงเสียเนืองเองก็อาภัพนัก ใขว่านางจะยินดีที่ต้องกลายมาเป็นเช่นนี้ ได้ยินว่ามีบรรพบุรุษคนหนึ่งของสกุลลงไม่เชื่อในลัทธิข่าหม่าน* ครั้งหนึ่งในพิธีบวงสรวงเทพถึงกับกล่าววาจาลบหลู่อำนุช่าเฮ้อเฮ้อ** ออกมาสกุลลงจึงถูกสาปให้ทุกรุ่นต้องกำเนิดบุตรี่ปัญญาอ่อนไม่รู้ความขึ้นคนหนึ่งมาในรุ่นนี้พอดีเสียเนืองเป็นบุตรี่เพียงคนเดียวจึงต้องมารับผลกระทบนี้..."
ฟูฉ่าซื่อถอนใจ "บรรพชนทำผิดกลับต้องเดือดร้อนถึงลูกหลาน แม่เข้าใจได้ว่าทำไมดวงเจวี่ยโหวตต้องทำเช่นนี้ ขอเพียงทำเพื่อใ้บุตรี่ได้อยู่ดี ไม่ว่าเรื่องใดล้วนยินดีทั้งนั้น"

หย่าหล่างอาสาบดมืออย่างโกรธๆ

"เช่นนั้นข้าก็สมควรโชคร้ายถูกสกุลลงหมายตา? สิบปีมานี้ข้ารับใช้สร้างผลงานให้แก่องค์จักรพรรดิไม่น้อย ทั้งหมดก็เพื่อหวังจะได้รับพระราชทานรางวัลเพียงอย่างเดียว นั่นคือการยกเลิงานแต่งงานนี้ แต่ราวกับพระองค์จะทรงเดาออกว่าข้าคิดอะไรอยู่ จึงทรงยินยอมที่จะเพิ่มเบี้ยหวัดรายปีให้ข้า ประทานขนนกยูงสามตาประดับหมวกขุนนางและข้าวของเงินทองที่สูงค่าให้ แต่กลับไม่ยอมให้ข้าได้สมใจ ช่างน่าแค้นใจนัก"

* ลัทธิข่าหม่านธรรมชาติดของชาวแมนจู

** ภาษาแมนจู หมายถึง พระแม่สวรรค์ หรือเทพสวรรค์

ฟูฉ่าชื่อเปิดฝาด้วยขาเพื่อจิบน้ำชาร้อนๆ จิบหนึ่ง

"ความคิดนี้ของเจ้าฝ่าบาทมีหรือจะทรงดูไม่ออก เจ้าก็ฟังคำพูดของแม่เถอะ วันแต่งงานกระชั้นใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว เจ้าก็ยอมรับเสียดี ๆ"

"ฮึ!"

ไม่ยอมรับได้หรือ ความจริงหย่ากลางอารู้ดีว่าจะอย่างไรตนก็ต้องแต่งงานกับนาง เพียงแต่ไม่ชอบวิธีการที่เหมือนมีคนเอาไม้มาจ่อคอบังคับให้เขาต้องยอมรับเช่นนี้ ในใจจึงคับข้องไม่เป็นสุข ต้องตะโกนร้องออกมาบ้างจึงพอจะหายคับข้องใจได้

เห็นดังนั้นฟูฉ่าชื่อจึงวางถ้วยชาลงแล้วลองกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า "ต่อให้ไม่ต้องแต่งงานกับบุตรีสกุลลงก็ใช่ เจ้าอยากแต่งงานกับใครก็แต่งงานวันใดฝ่าบาทจะพระราชทานองค์หญิงมองโกลสักคนให้เจ้ามาแต่งงาน กระทบสัมพันธ์ เพื่อรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างต้าชิงเรากับมองโกลเอาไว้ ซึ่งนี่ก็ถือเป็นภาระหน้าที่ของพวกเราที่เป็นราชินิกุล ทั้งยังเป็นเรื่องที่ไม่มีความหลีกเลี่ยง"

หย่ากลางอาเล็กชายเสื่อขึ้นแล้วนั่งลง เพลิงโทสะยังคงแรงกล้า สองมือยื่นออกไปยกถ้วยชาที่เบื้องหน้า จากนั้นก็กระดกน้ำชาที่เย็นชืดแล้วเข้าปากหวังจะดับเพลิงโทสะในใจ

"แต่กับองค์หญิงมองโกลก็ยิ่งดีกว่าแต่งงานกับบุตรีสกุลลง..." เขากล่าวพึมพำ

"เจ้ายังไม่เคยเห็นนาง แค่เพียงเพราะนางเกิดมาบัญญัติอ่อน เจ้าก็เลยรังเกียจเด็ดฉันทนางเช่นนั้นหรือ" ฟูฉ่าชื่อค้อนบุตรชาย "จะดีเลวอย่างไรสกุลลงก็มีบุญคุณกับเรา ถือเสียว่าเห็นใจเด็กที่นำสงสารคนนั้น ดูแลนาง

ท่านหญิงโง่ม

ให้เหมือนเป็นแขกในบ้าน ปฏิบัติต่อนางให้ดี เช่นนี้ก็ไม่ปานจะสร้างความลำบากอะไรให้เจ้านัก"

เขายิ้มเสียดสีด้วยที่ทำโกรธๆ ทั้งยังแฝงแววเย้ยหยันเด่นชัด

"เช่นนั้นทำตามอย่างที่ท่านแม่ว่า ให้ทำเหมือนว่านางเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ซึ่งจะมาพักอยู่ในจวนเราระยะยาว ให้สาวใช้ไปปรนนิบัติรับใช้นางสักหลายๆ คน ส่วนเรื่องอื่นๆ ข้าจะไม่สนใจ นอกจากนางจะไม่โง่ แต่ฉลาดจนรู้จักกลับบ้านไปร้องทุกข์ว่าข้าเ็นชากับนางเช่นนั้นก็ค่อยมาว่ากันใหม่"

"ก็คงต้องเป็นเช่นนั้นแล้ว" ฟุฉาซื้อถอนใจหนักๆ

"ข้าจะออกไปข้างนอก"

หย่าหล่างอาสาแบดแขนเสื้อแล้วเดินจากไปพร้อมโทสะที่ยังคงคุกรุ่น ฟุฉาซื้อส่งเสียงถามได้ทันว่า "เจ้าจะไปที่ใด"

"องค์ชายแปดให้ข้าไปเข้าเฝ้าตอนบ่าย" เขาตอบโดยไม่หันหน้ากลับมา มองร่างสูงใหญ่ที่เพลิงพายุแห่งโทสะยังไม่ดับมอดเคลื่อนตัวออกจากห้องโถงไปอย่างรวดเร็ว

ประเสริฐ! ในเมื่อจะอย่างไรก็ต้องแต่ง ขอแค่แต่งคนเข้ามาก็พอ ส่วนเรื่องที่ว่าจะปฏิบัติต่อนางเช่นไร เขาจะเป็นคนตัดสินใจเอง

"เตรียมม้า!" หย่าหล่างอาหันไปตะโกนสั่งข้ารับใช้ที่อยู่ด้านข้าง

ข้ารับใช้รับคำสั่งแล้วรีบไปจัดการทันที

หย่าหล่างอาก้าวเท้าเดินไปพลาง กวาดสายตามองเมินข้ารับใช้ที่ย่อเข้าคารวะอยู่ตามรายทางและจัดแต่งชายแขนเสื้อไปพลาง ได้คิ้วดกหนา

ได้รูปคือнынัตาสี่ดำเป็นประกาย จมูกสูงโด่ง ริมฝีปากบางคล้ายมีรอยยิ้ม
เย้ยหยันระดับอยู่ตลอดเวลา รวมกันเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาโดดเด่น ชูด
หมากว่า* สาบผีมา** สีแดงเข้มสวมใส่อยู่บนร่างที่บึกบึนสมชายในความ
สูงศักดิ์ ไม่ขาดซึ่งบุคลิกอันสง่างาม

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว หย่ากลางอากาศถนัดถึงปีที่ต้นอายุครบสิบเจ็ดปีไม่ได้
ปีนั้นเกิดเหตุการณ์แย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทสร้างความวุ่นวาย
โกลาหลไปทั่ว ครอบครัวเขาถูกให้ร้ายกลายเป็นแพะรับบาป เขาและบิดา
ถูกเนรเทศไปหนึ่งกู่ถ้า ต้องใช้ชีวิตอย่างอยู่ไม่สู้ตายที่นั่นนานถึงสามปีเต็ม
และเพราะเหตุการณ์ความวุ่นวายนั่น ฝ่าบาทจึงทรงตัดสินพระทัยเปลี่ยน
มาใช้วิธีแต่งตั้งรัชทายาทโดยการเขียนเป็นพระราชโองการลับปิดผนึก

วันนี้ที่องค์ชายแปดเห็นความสำคัญในตัวเขาก็เพราะองค์ชายแปดและ
องค์ชายสิบสองซึ่งประสูติจากพระมเหสีเป็นสององค์ชายที่มีโอกาสนั่ง
บนบัลลังก์มั่งกรมากที่สุด ในบรรดาองค์ชายทั้งหลาย พระมเหสีนั้นเป็นคน
สกุลสูง ดังนั้น 'ดวงครึ่งราชสำนัก' ที่ถูกกล่าวขานถึงว่าสูงศักดิ์เกริกเกียรติ
นับตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์จึงมาจึงย่อมต้องหนุนหลังองค์ชายสิบสอง

องค์ชายแปดตั้งใจเข้ามาตีสนิทกับเขา เพราะคิดอยากจะทำเรื่อง
เกี่ยวกับสกุลสูงจากเขาผู้ที่จะเป็นเขยขวัญของสกุลสูงในอนาคต ก่อน
จะรู้ว่าผู้ใดจะได้นั่งบนบัลลังก์มั่งกร หากสามารถรวบรวมจุดอ่อนที่เกี่ยวข้อง
กับฝ่ายตรงข้ามได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี

หย่ากลางอากาศยิ้มหยันในใจไม่ได้ องค์ชายแปดผู้เห็นเขาเป็นไอ้

* หมากวาคือเสื้อแจ็คเก็ตแบบจีนสำหรับผู้ชาย ใช้สวมทับเสื้อยาวตัวใน เหมาะสำหรับใส่เป็นชุดลำลองและใส่ยามขี่ม้า
วิศดูและเนื้อผ้าที่ใช้ตัดเย็บบ่งบอกถึงฐานะของผู้สวมใส่

** สาบผีมาคือลักษณะสาบเสื้อของจีน

ท่านหญิงโง่ม

หน้าโง่มที่ไร้สมองจริงหรือไร จึงคิดว่าจะสามารถซื้อตัวเขาได้อย่างง่ายดาย แต่ก็เป็นเพียงแค่การเสแสร้งนอบน้อมคล้อยตามเท่านั้น เพราะหากล่วงเกินอีกฝ่ายไปก็ไม่เกิดผลดีอันใด

ระจอนเตรียมม้าเรียบร้อย หย่าหล่างอาภิกษิตัวขึ้นหลังม้าอย่างว่องไว เท่าขวาเตะใต้ท้องม้าแล้วทะยานพุ่งไปบนถนนสายใหญ่ในเมือง เขาบังคับบังเหียนม้าอย่างชำนาญคล่องแคล่ว ท่าทางองอาจผึ่งผายดึงดูดสายตาชื่นชมจากหญิงสาวจำนวนไม่น้อยตลอดทาง

ระหว่างทางไปโรงน้ำชาสถานที่นัดพบกับองค์ชายแปด หย่าหล่างอาเดินทางผ่านย่านค้าสี่อล่านอันเป็นแหล่งรวมการค้าในเมืองหลวง และเพราะบริเวณนั้นมีผู้คนแออัดกันอยู่เป็นจำนวนมากจนไม่อาจขี่ม้าฝ่าเข้าไป เขาจึงลงจากหลังม้าและจูงม้าเดินเข้าไปแทน

"วันนี้เป็นวันอะไรกัน เหตุใดจึงคึกคักปานนี้" หย่าหล่างอาพึมพำกับตนเองเบาๆ

ขณะนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงสนทนาของผู้คนบริเวณรอบข้างดังลอยมา "...เจ้าว่านางเป็นท่านหญิงปัญญาอ่อนของสกุลลงที่เขาเล่าลือกันคนนั้น ทำไมปล่อยให้นางออกมาเฟ้นพ่่านข้างนอกได้"

"หน้าตาออกจะสะสวย เสียหายที่ปัญญาอ่อน"

"ได้ยินว่าเกิดมาก็ปัญญาอ่อนแบบนี้แล้ว..."

สกุลลง? ท่านหญิงปัญญาอ่อน?

ริมฝีปากของหย่าหล่างอากระตุกขึ้นลงหลายครั้ง นางออกมาได้อย่างไร ในเมื่อเป็นคนปัญญาอ่อนก็สมควรต้องกักตัวไว้ในจวน อย่าให้เที่ยวออกมาวิ่งเฟ้นพ่่านภายนอกจึงจะถูก

พลันเห็นที่ด้านข้างเกิดความโกลาหลขึ้น เพลงโทสะที่เพิ่งสงบลงจึง
ปะทุขึ้นอีกครั้ง เขาตัดสินใจทำเป็นไม่รับรู้ หันกายหมายจากไป

"นี่นับเป็นเรื่องที่ยากจะพบเห็น"

"พวกเรากรีบไปดูกันบ้างเถอะ!"

ได้ยินคนกล่าวแสดงความคิดเห็นเช่นนี้ แดมยังทำท่าเหมือนกับจะรีบ
ไปดูละครจากสำคัญ หย่าหล่างอาตัวแข็งนั่งอยู่กับที่ คิดจากไปก็ทำไม่ได้

ใบหน้าของเขาเขียวคล้ำ ขบกรามพิมพ์เสียงต่ำ "สกุลลงทำอะไร
กันอยู่ หรือว่าไม่สนใจที่นางจะมาทำตัวขายหน้าอยู่ภายนอก"

เขาคิดจะเพิกเฉยดูตาย แต่ใคร ๆ ก็รู้ว่าจักรพรรดิประทานนางให้เป็น
ชายาของเขา พูดถึงขายหน้าแล้วเขาก็มีส่วนต้องขายหน้าด้วย

หย่าหล่างอาสุดหายใจลึกข่มเพลงโทสะที่โหมแรง รอยเท้าที่ทิ้งอยู่
บนพื้นทุกก้าวอย่างคล้ายมีควันพวยพุ่ง เขาจึงมาเดินผ่านหน้าฝูงชนมุ่งตรง
ไปยังเป้าหมาย

"ท่านหญิงคนดี กลับไปกับบ่าวก่อนเถอะเจ้าคะ"

สาวใช้สองนางเห็นคนมารุ่มล้อมงดูมากขึ้นทุกทีจึงร้อนใจเดินพล่าน
ราวกับมดบนกระต๊อร้อน ทั้งสองพยายามตะล่อมเจ้านายคนละทีสองทีด้วย
หวังจะหลอกล่อให้เจ้านายกลับจวน

"ข้าไม่กลับ!"

เจ้านายผู้มีเสียงอันอ่อนเยาว์ไพเราะไม่ยอมให้ความร่วมมือ แต่กลับ
ดื้อแพ่งนั่งลงบนบันไดหินหน้าร้านขายขนม ถึงตายก็ไม่ยอมไป

"ท่านหญิง เชื้อฟิ่งหน้อยเถอะเจ้าคะ"

ท่านหญิงโง่ม

"ท่านหญิงคนดีของบ้าน วอนท่านได้โปรดกลับไปกับพวกเราเถอะ"
เสียนเมิ่งนั่งบนบันไดหินกินผลไม้เชื่อม ไม่มีที่ท่าคิดจะลุกขึ้น ผลไม้เชื่อมนี้นางเพิ่งวิ่งเข้าไปคว้าออกมาจากร้านขายขนมกำลังหนึ่งและวิ่งออกมาโดยไม่ได้จ่ายเงิน หากไม่ใช่เพราะสาวใช้ข้างกายรีบคว้าเงินออกมาจ่ายเกรงว่านางคงถูกเจ้าของร้านที่ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแจ้งความจับไปอำเภอล้วนแล้ว

"ไม่เอา!" เสียนเมิ่งสะบัดหน้าหนีอย่างตื้อดิ่งแบบเด็ก ๆ

เสียนเมิ่งอายุสิบหกปี มีใบหน้ารูปไข่จิ้มลิ้มพริ้มเพรา ได้ผมหน้าม้าดำขลับคือดวงตาสีดำกลมโตที่กำลังเหลือบแลไปมาคู่หนึ่ง บนปลายจมูกเล็กน่ารักและริมฝีปากจุ่มจิ้มแดงสวยยามนี้มีคราบน้ำเชื่อมละอะเปื้อนอยู่ ผมดำสีกาน้ำผู้กรวบเป็นเปียใหญ่เส้นเดียววาง ๆ อยู่ด้านหลัง บนร่างสวมใส่เสื้อผ้าลาลองปักลายผีเสื้อที่มีก๊วนบริเวณสาบเสื้อ แขนเสื้อ และชายเสื้อ ดูแล้วเหมือนคนปกติธรรมดาทั่วไป เพียงแต่กิริยาท่าทางของนางกลับเหมือนเด็กอายุสามขวบ

สาวใช้เห็นคนโดยรอบกำลังขี้หน้าวิจารณ์ พวกนางจึงแทบจะรำให้ออกมา

"ท่านหญิง ถ้าท่านไม่กลับไป หัวของบ่าวก็คงไม่มี..."

"ถ้าพวกบ่าวต้องตายไปจริงๆ ก็จะไม่มีใครเป็นเพื่อนเล่นกับท่านหญิงอีก..."

นางออกแรงโบกมือเล็กๆ แล้วใช้น้ำเสียงไร้เดียงสากล่าวว่า "พวกเจ้าก็กลับไปสิ"

"ท่านหญิง..."

สาวใช้พากันคุกเข่าลง

เวลานั้นหย่าหล่างอาที่โบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้นเดินมาถึง
เบ็องหน้าพวกนางพอดิ เขามองตาขวางไปยังท่านหญิงปัญญาอ่อนของสกุล
ถงซึ่งจะเป็นชายาในอนาคตของเขาแวนหนึ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบตัวจริงของนาง ทว่าเขาไม่สนใจอยากรู้ว่า
นางจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร สนแต่เพียงว่านางกำลังแสดงกิริยาไม่สำรวม
ต่อหน้าผู้ชน กินไม่เป็นกิน นั่งไม่เป็นนั่ง ดังนั้นสีหน้าของเขาจึงยิ่งแย่ไป
กว่าเดิม

"พวกเจ้าปรนนิบัติรับใช้เจ้านายกันอย่างไร ยังไม่รับพาท่านหญิงของ
พวกเจ้ากลับไปอีก"

จะอย่างไรเขาก็ไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายถูกผู้คนหัวเราะเยาะตาม
อำเภอใจบนท้องถนน

ถูกหย่าหล่างอาตวาดด่าว่าเช่นนี้ สาวใช้กลัวลนลานจนทำตัวไม่ถูก
"คือท่านหญิง..."

แม้พวกนางจะไม่รู้ฐานะของอีกฝ่าย แต่ดูจากการแต่งตัวและท่าทาง
สูงส่งของเขาแล้วก็รู้ว่าเขาไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดาทั่วไป

"ข้าไม่กลับ!" เสียนเมิ่งหันโบหน้าเล็กๆ มาดลิ่งตาใส่เขาพร้อมกับ
กล่าวอย่างไม่ไว้หน้า

"เจ้า..."

หย่าหล่างอาโกรธจนพุดไม่ออก

"ฮึ!" นางย่นจมูกใส่เขาแล้วยัดผลไม้เชื่อมใส่ปากต่อ

เส้นประสาทในสมองของหย่าหล่างอาตึงจนขาดฝั่งไปอีกเส้น เขาก้าว

ท่านหญิงโง่ม

ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วพร้อมกับยึดข้อมือซ้ายของนางไว้อย่างไม่พูดพรั่ำ
ทำเพลง

"ไปกับข้า!"

"ฮะ..." เสียงเม็งตะโกนร้องหน้ามุด เนื่องเพราะการคว้าจับของอีกฝ่าย
ทำให้ผลไม้เชื่อมในมือนางตกพื้นไปจนหมด "เจ้าคนไม่ดี ไปนะ!"

หย่าหล่างอาที่หน้าเตี้ยดำเตี้ยขวาวยิ่งออกแรงลากนาง หมายถึงพา
นางไปให้พ้นจากสถานที่เกิดเหตุ

"ฮือ... คนไม่ดี ไปนะ..."

เสียงเม็งไข่มือกังขาที่เป็นอิสระถอดรองเท้าสั้นกระดางมากระหน่ำ
ตีสะเปะสะปะใส่ร่างของหย่าหล่างอา อากัปกริยาล้ำลายเด็กหญิงที่กำลัง
อาละวาดเพราะไม่ได้ตั้งใจ

เขาถูกเคาะตีจนเจ็บ น้ำเสียงจึงยิ่งเย็นชา "เจ้าอาละวาดพอแล้วหรือยัง"

"ปล่อยข้า เจ็บจังเลย" เสียงเม็งร้องไห้โฮ

"ท่านเป็นใคร รู้หรือไม่ว่าท่านหญิงของเราคือผู้ใด"

"ห้ามเสียมารยาทกับท่านหญิง..."

สาวใช้ไม่อาจปล่อยให้เจ้านายของตนถูกข่มเหงอยู่ดำตาจึงรีบโผเข้า
ไปช่วย

"เจ้าถามว่าข้าเป็นใครรี" หย่าหล่างอาเผยรอยยิ้มเย็นด้วยอาการ
โกรธสุดขีด "ข้าคือหย่าหล่างอาแห่งจวนอ่องผิงจุ่น ตอนนี้รู้หรือยังว่าข้าเป็น
ใคร"

สาวใช้ทั้งสองพอได้ยิน ไบหน้าก็ซีดเผือดไปในทันที ต่อให้ไม่รู้ความ
ยิ่งกว่านี้ก็ต้องเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน และรู้ว่าชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็คือ

สามีในอนาคตของเจ้านายตน

"คารวะท่าน... ท่านชาย..." พวกนางกล่าวเสียงสั้น

ไม่มีใครได้สังเกตเห็นว่าหลังจากที่เสียนเมิ่งได้ยื่นอีกฝ่ายประกาศฐานะออกมา ในดวงตาของนางได้ปรากฏแววประหลาดใจผ่านวูบแล้วมลายหายไปในช่วงพริบตา

"ข้าจะฟ้องท่านพ่อว่าท่านรังแกข้า" นางร้องไห้กระซิก

"ดี ให้ยกเลิกงานแต่งงานด้วยยิ่งดี!" หย่าหล่างอากาศดีพันพุดอย่างคั่งแค้นใจ

"ข้าจะให้ท่านพ่อดีกันท่าน" เสียนเมิ่งร้องไห้กระซิกไม่หยุดจนไหล่ไหวโคลงไปมา

"แน่จริงก็ไปฟ้องเลย!" เขาตะคอกใส่ด้วยใบหน้าหล่อเหลาที่บูดบึ้ง

"ท่านชายโปรดระวังโทษนะ" สาวใช้ร้อนรนจนทำอะไรไม่ถูก

"ไปหาเกี่ยวมาหลังหนึ่ง แล้วรีบส่งท่านหญิงของพวกเจ้ากลับจวนไป!"

หนึ่งในสาวใช้ค้ำบแล้วรีบไปจัดหาเกี่ยว

หย่าหล่างอาสาจับมือที่พันนาการเสียนเมิ่งเอาไว้ ออกอย่างแรงด้วยความโกรธ และเพราะออกแรงมากเกินไปจึงทำให้นางเกือบจะล้มกองไปกับพื้น

"มือสกปรกจัง..."

เสียนเมิ่งมองมือทั้งสองของตนนิ่ง เหตุเพราะไปคว้าจับผลไม้เชื่อม มือทั้งสองจึงมีคราบน้ำตาลเหนียว ๆ เกาะติดอยู่ ทำให้รู้สึกเหนียวเหนอะหนะ

สาวใช้อีกนางที่ร้องอยู่ริบควักผ้าเช็ดหน้าออกมาตั้งท่าจะช่วยเจ้านายเช็ดมือให้สะอาด แต่กลับเห็นเจ้านายของตนยื่นมือไปหาหย่าหล่างอา แล้ว

ท่านหญิงโง่ม

ดูเข็ดมือเปะปะไปตามแขนเสื้อของเขา นางตกใจจนสุดหายใจเข้าลึก

"ท่าน... ท่านหญิง..."

สาวใช้ไม่กล้ามองสีหน้าของหย่าหล่างอาว่าเป็นเช่นไรในยามนี้

"เข็ด เข็ด"

เสียนเมิ่งเอามือทั้งสองเข็ดลงไปบนแขนเสื้อของหย่าหล่างอา เขาตัวแข็งทื่อ ถลึงตามองการกระทำของนางพลันรู้สึกว่าเป็นศิระชะของตนเริ่มมีควันพวยพุ่ง สองมือของเขาคั่นยุบยิบ แทบจะอดใจบีบคองนางให้ตายไปในตอนนี้ไม่ไหว

"ท่านหญิง" สาวใช้เห็นสีหน้าอยากฆ่าคนของหย่าหล่างอาจึงรีบเข้าไปดึงตัวเจ้านายออกมา "ป่าวมีผ้าเข็ดหน้า"

เมื่อคิดถึงว่าท่านชายจะต้องมีความประทับใจอันเลวร้ายอย่างถึงที่สุดในตัวของท่านหญิง หลังจากที่ท่านหญิงแต่งงานไปไม่รู้ว่าท่านชายจะปฏิบัติต่อท่านหญิงเยี่ยงไร แค่คิดสาวใช้ก็ถึงกับเหงื่ออกฟ้าไหลพราก

เสียนเมิ่งส่ายหน้า ชี้นิ้วไปที่หย่าหล่างอา

"ข้าจะใช้เสื้อของเขาเข็ด"

รอบข้างเกิดเสียงลอบหัวเราะดังบ้างค่อยบ้างขึ้นรอบด้าน หย่าหล่างอาแทบจะอดใจจุดหลุมมุดลงไปไม่ได้ เขาถลึงตากวาดมองอย่างข่มขวัญจนกลุ่มคนที่มาลอบดูเรื่องสนุกอยู่ด้านข้างตกใจจนหนีหายกันไปหมด

"เกี่ยวมาแล้ว!"

โชคดีที่ในที่สุดสาวใช้ที่จากไปก็หาเกี่ยวกลับมาได้ พอเกี่ยววางลงถึงพื้น หย่าหล่างอาก็เลิกม่านเกี่ยวขึ้นด้วยท่าที่ขึงขัง คว่าแขนแล้วยึดตัวเสียนเมิ่งเข้าเกี่ยวไปอย่างหยาบคาย

"ดูท่านหญิงของพวกเขาเจ้าไว้ให้ดี อย่าให้นางออกมาเฟ้นฟ่านข้างนอกอีก!"
 สาวใช้ทั้งสองรับคำอย่างเชื่องเชื่อ แล้วรีบเร่งเดินตามเกี่ยวไป
 หย่าหล่างอามองจนเกือบค่อยๆ ห่างไปไกลแล้วอดไม่ได้ที่จะหลับตาลง
 เมื่อคิดถึงว่าจะต้องเป็นสามีภรรยากับคนปัญญาอ่อนไปชั่วชีวิต ก็เกรงว่า
 สุดท้ายหากตนไม่ถูกนางทำให้โกรธจนตายก็คงต้องบีบคองนางตายเข้าสักวัน
 แต่เขากลับไม่อาจไม่แต่งงานกับนาง!
 ชายหนุ่มจูงม้าเดินไปทางทิศที่ตั้งของโรงน้ำชาด้วยจิตใจที่กลัดกลุ้ม
 กังวล

ณ จวนสกุลลง สาวใช้เห็นเจ้านายนอนหลับลึกอยู่บนเตียงเตาผิงซึ่ง
 มีไว้ให้ความอบอุ่นในหน้าหนาว สาเหตุน่าจะมาจากการเที่ยวเล่นจนเหนื่อยล้า
 เกินไป หลังจากดึงผ้าห่มมาคลุมร่างให้เจ้านายจนมิดถึงคอ ในที่สุดทั้งสอง
 ก็สามารถผ่อนคลายใจออกได้บ้าง

"ท่านหญิงไปเที่ยวเล่นข้างนอกอยู่นาน น่าจะหลับถึงกลางดึกจึงตื่น"

สาวใช้ทั้งสองสนทนากันเบาๆ

"ถ้าให้นายท่านรู้ว่าท่านหญิงออกไปนอกจวน พวกเราต้องแย่แน่"

กล่าวถึงตรงนี้ใบหน้าของพวกนางก็ปรากฏแววกลัดกลุ้มกังวล

"อย่างไรก็ไปที่ครัวเตรียมของว่างที่ท่านหญิงชอบไว้หลายๆ อย่างกัน
 ก่อนเถอะ พอท่านหญิงตื่นมาจะได้กินรองท้อง"

ข้อเสนอนี้พอกกล่าวออกมา ทั้งสองก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกัน

ตอนที่ประตูปิดลงเบาๆ แรกเริ่มในห้องเงียบสนิทไร้สรรพเสียง
 จากนั้นก็เกิดความเคลื่อนไหวขึ้นบนเตียง

ท่านหญิงโง่ม

เสียงเม็งที่เดิมถูกคิดที่กำลังนอนหลับสนิทอยู่นั้นพลันลืมตาขึ้น นางค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ แล้วมองที่ข้อมือซ้ายของตนนิ่ง บนนั้นยังหลงเหลือรอยข้ำหลายรอยทิ้งไว้อยู่

นางจึงมองร่องรอยที่เกิดจากการที่หย่าหล่างอาออกแรงคว้าจับจนเกิดเป็นรอยข้ำเมื่อไม่นานนี้อย่างครุ่นคิด แล้วไข่มือขวานวดเบาๆ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่

ก็อก... ก็อก...

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้นสองที นางไม่ส่งเสียงตอบรับ และยังคงมองข้อมือซ้ายอยู่อย่างเหม่อลอยเช่นเดิม

ประตูถูกผลักออกเกิดเสียงดังเอี้ยดอ๊าด ผู้ที่เข้ามาเป็นเด็กหนุ่มอายุราวสิบสองปี ใบหน้ามีเค้าความไร้เดียงสาที่สูญหายไปหลายส่วน และมีเค้าความเคร่งขรึมโตกว่าวัยเพิ่มเข้ามา

"ข้านี้กว่าท่านกำลังพักผ่อนอยู่"

เด็กหนุ่มเดินมาหยุดอยู่หน้าเตียง จ้องมองพี่สาวซึ่งมีอายุแก่กว่าสี่ปี

"ได้ยินว่าตอนบ่ายท่านแอบหนีไปข้างนอกรี"

สักพักเสียงเม็งก็ข้อนดวงตาที่แจ่มใสเป็นประกายไม่คล้ายกับดวงตาที่เชื่องซึมเหม่อลอยเมื่อครู่ก่อนขึ้นสบสายตาดำหนิดีเดียนของอิงเข้าผู้เป็นน้องชาย นางยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า "ในเมื่อจะเป็นคนบัญญัติอ่อนก็ควรทำเรื่องที่คุณบัญญัติอ่อนทำกันบ้าง ไม่อย่างนั้นจะตบตาอาปู่ข้าเฮ้อเฮ้อได้อย่างไร"

"พี่หญิง..." อิงเข้าฟังน้ำเสียงหยอกเย้าในคำพูดของพี่สาวออกจึงถอนใจเบาๆ

"ไม่ต้องกังวลไป ก่อนท่านแม่จะเสีเข้ารับปากกับท่านแม่ว่าจะใช้ชีวิต

อยู่ต่อไปเป็นอย่างดี ต่อให้ต้องเป็นคนบัญญัติอ่อนไปชั่วชีวิตเพื่อหลีกเลี่ยงจากคำสาปของอาปู่ฆ่าเฮ้อเฮ้อ ข้าก็จะทำ"

"เพราะพวกท่านลุงท่านอาพากันเสียชีวิตไปแล้ว เหลือแต่ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้ชาย ในรุ่นนี้จึงมีท่านเป็นผู้หญิงคนเดียว และท่านก็เป็นปกติดี ท่านแม่ย่อมต้องเป็นกังวลว่าอาปู่ฆ่าเฮ้อเฮ้อจะสาปแช่งให้เกิดเรื่องที่ไม่ดีร้ายยิ่งกว่ากับท่าน ดังนั้นจึงให้ท่านแกล้งทำเป็นคนบัญญัติอ่อน รอจนแต่งงานออกไปท่านก็สามารถกลับมาทำตัวเป็นปกติได้แล้ว"

อิงเฮ่านั่งลงบนเตียง ในใจมีหรือจะไม่เจ็บปวดแทนพี่สาว เพราะนอกจากท่านพ่อกับท่านแม่ที่เสียชีวิตไปแล้วและตัวเขา ต่อหน้าทุกคนซึ่งรวมทั้งญาติพี่น้องในสกุลลง กระทั่งบ่าวรับใช้คนสนิท นางก็ต้องบังคับให้ตนเองแสดงตัวให้เหมือนกับคนบัญญัติอ่อน ในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่สามารถทนรับแรงกดดันเช่นนี้ได้

และเพราะสืบกว่าปีมานี้พี่สาวพยายามแสดงตัวเป็นคนบัญญัติอ่อนยามอยู่ต่อหน้าผู้คน นางจึงอยู่รอดปลอดภัยมาได้จนถึงทุกวันนี้ รอให้นางได้แต่งงานออกไป นางก็จะเป็นคนของสกุลหนีวี่ผู้แล้ว ไม่แน่ว่าจะสามารถหนีพ้นจากเคราะห์ร้ายของสกุลลง นับจากนี้พลิกจากร้ายเป็นดี อิงเฮ่าวาดหวังไว้ในใจเช่นนี้

เสียนเมิ่งยิ้มเสียดสีตนเองน้อย ๆ

"ข้ารู้ว่าท่านแม่คิดเพื่อข้า ดังนั้นจึงให้ท่านพ่อช่วยหาบ้านที่จะแต่งงานเข้าไป ทั้งยังขอให้ฝ่าบาทพระราชทานสมรส เพราะคิดว่าแต่งออกจากสกุลลงไปแล้วจะสามารถหลุดพ้นจากคำสาป แต่... อีกฝ่ายเข้าใจว่าจะยอมแต่งงานยินยอมพร้อมใจ"

ท่านหญิงโง่ม

"ท่านหมายถึงหย่ากลางอาหรือ" อิงเฮ่าถาม

นางมองรอยเท้าบนข้อมือซ้าย

"ตอนบ่ายพวกเราเจอกันที่ถนนใหญ่ สายตารังเกียจโกรธแค้นที่เขา มองข้าคล้ายกับกำลังมองดูหนอนแมลงตัวหนึ่ง โกรธแค้นจนแทบอยากจะทำให้เท้าขี้ให้ตาย การแต่งงานเช่นนี้ดีต่อข้าจริงๆ แล้วหรือ"

ยิ่งไปกว่านั้น แต่งเข้าไปยังจวนฮ่องผิงจุ่นแล้ว นางจะแคล้วคลาดปลอดภัยจริงหรือไม่ก็ไม่อาจรู้ได้

ได้ยินดั่งนั้นใบหน้าเยาว์วัยของอิงเฮ่าก็แสดงออกถึงความไม่พอใจ

"สามารถแต่งกับบุตรสกุลลงเรายังจะรังเกียจอะไร ถ้าไม่ใช่เพื่อท่าน เรื่องดี ๆ เช่นนี้มีหรือจะตกไปถึงเขา"

ได้ยินน้องชายออกหน้าแทนตน อารมณ์ของเสียนเมิ่งจึงดีขึ้นมาบ้าง นางยื่นมือไปบีบแก้มเขาเล่น

"มีคำพูดนี้ของเจ้า ข้าก็ดีใจมากแล้ว"

"ข้าไม่ใช่เด็กแล้วนะ"

อิงเฮ่าขมวดคิ้วแล้วนวดค้ำบริเวณที่ถูกบีบจนแดง

"เจ้าเพิ่งจะอายุแค่สิบสอง อย่ายึดตัวเหมือนผู้ใหญ่"

"ในราชสำนักยังมีคู่หม้ายที่ดีกว่าจวนฮ่องผิงจุ่นอยู่อีก ไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมตอนนั้นท่านพ่อจึงเลือกหย่ากลางอา" สายตาของอิงเฮ่าแสดงความสงสัยไม่เข้าใจ

เสียนเมิ่งเอียงศีรษะส่ายได้รูปทวนนึก

"ท่านพ่อบอกว่าเคยพบกับหย่ากลางอาตอนอายุสิบขวบครั้งหนึ่ง ตอนนั้นแม้เขาจะอายุน้อย มีนิสัยหยิ่งผยอง แต่ก็ฉลาดเหนือคน ปฏิภาณ

ตอบโต้ว่องไว อนาคตต้องเป็นบุคลากรชั้นยอด ไม่เหมือนกับเด็กหนุ่มสกุลสูงคนอื่น ๆ ที่ขี้เกียจของทอง รู้จักแต่เสพสุขไปวัน ๆ ดังนั้นจึงคิดหาทางช่วยเหลืออ่องผิงจุ่นสองพ่อลูกกลับมาจากหนังกู่ถ่า"

"ขอให้ภรรยาเขาดีต่อท่าน ข้าย่อมต้องเห็นดีด้วย ถ้าเขาไม่ดีต่อท่าน ข้าจะไม่ปล่อยเขาไปแน่"

อิงเฮ่ากล่าวกับตนเองในใจ พี่หญิงเป็นพี่น้องคลานตามกันมาเพียงคนเดียวของเขา เป็นคนที่เขารักมากที่สุดนอกเหนือจากบิดามารดา เขาจะไม่ยอมให้ใครมาข่มเหงรังแกนางอย่างเด็ดขาด

เสียนเหม้งดึงแขนเสื้อลงมาปิดรอยข้ำที่ข้อมือ

"เขาจะดีต่อข้าหรือไม่มันไม่สำคัญ เพราะดูจากการแสดงออกของเขา ในวันนี้ก็พอจะเดาออกว่าเขาจะปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ถ้าไม่ใช่ไม่ใส่ใจก็คงพูดจาเยาะเย้ยถากถาง แต่จะไม่มีทางเห็นข้าเป็นชายาของเขาจริงๆ"

"ข้าจะไปเยี่ยมท่านบ่อยๆ พร้อมกับย้ำเตือนเขาว่าหากล่วงเกินสกุลองเรา คนที่เสียเปรียบก็คือตัวเขาเอง"

"มีน้องชายเช่นเจ้าช่างดียิ่งนัก"

เสียนเหม้งบิบบแก้มน้องชายอีกครั้ง

เขาหน้าแดงตะโกนร้องว่า "ข้าไม่ใช่เด็กแล้วนะ!"

"ได้ เจ้าโตแล้ว" นางบิบบแก้มเขาอีกครั้งแล้วปล่อยมือ "เจ้าก็อย่าอยู่ที่นี้ให้นานนัก"

เพื่อไม่ให้ความลับถูกเปิดเผย กระทิงจะอยู่กับน้องชายให้นานหน่อย หรือจะสนทนากันสักนิดก็ต้องคอยระมัดระวัง ดังนั้นตั้งแต่เล็กจนโตแม้ว่าจะอาศัยอยู่ใต้ชายคาเดียวกันกับคนในครอบครัวก็รู้สึกเหงาและเดียวดาย

ท่านหญิงโง่ม

อย่างยิ่ง

"พี่หญิง ท่านนอนพักอีกสักครู่เถอะ ข้าจะออกไปแล้ว"

อิงเฮ่าลอบถอนใจ จากนั้นก็ลุกขึ้นแล้วจากไป

เสียนเมิ่งมองตามเงาหลังของน้องชาย กระทั่งประตูถูกงับปิดลงเบาๆ
จึงหุบยิ้มซึ่งเผยลักยิ้มบนใบหน้า

"หย่าหล่างอา..." นางพืมฟ้ากระซิบชื่อของสามีในอนาคตเบาๆ

หลังจากฝ่าบาทพระราชทานสมรส สิบปีมานี้ วันนั้นนับเป็นครั้งแรก
ที่พวกเขาได้พบหน้ากัน เสียนเมิ่งจึงเพิ่งได้รับรู้ความรู้สึกของอีกฝ่ายว่าไม่
พอใจกับการแต่งงานครั้งนี้มากเพียงไร

นางสมควรทำเช่นไรดี นางเพียงแค่ต้องการปฏิบัติตามคำสั่งเสียของ
ท่านแม่ ให้ชีวิตอย่างราบรื่นปลอดภัยจนสิ้นอายุขัย ไม่คิดจะประจบเอาใจ
หย่าหล่างอา ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายจะไม่รับน้ำใจไว้ด้วยซ้ำ แถมยังอาจถือโอกาส
เยาะเย้ยถากถางนาง ที่สำคัญ นางเองก็ไม่ใส่ใจว่าชายผู้นั้นจะชมชอบนาง
หรือไม่ ขอแค่อย่ามายุ่งโมโหนาง ไม่อย่างนั้นนางจะต้องให้เขาได้รู้ว่าอะไร
เรียกว่าสำนึกเสียใจ

สามเดือนต่อมา อากาศเริ่มหนาวเย็นกว่าเดิม

วันนี้เป็นวันมงคลของบุตรสกุลลงซึ่งเป็นสกุลใหญ่ที่ได้รับการเรียก
ขานว่า 'ถงคริ่งราชสำนัก' เพราะสกุลลงมีคุณความชอบและผลงานที่
โดดเด่นนับแต่ก่อตั้งราชวงศ์มาจนถึงปัจจุบัน บรรดาเหล่าขุนนางทั้งขุนงู
จึงถือโอกาสอันดีนี้มากระชับความสัมพันธ์ ทำให้มีแขกหรือแขกกันมาร่วม
แสดงความยินดีกับสกุลลงอย่างล้นหลาม

ตรงกันข้าม บรรยากาศที่จวนอ่องผิงจุ่นกลับไม่มีความรื่นรมย์ยินดี
เช่นนั้น

"หย่าหล่างอา อย่าซุกซนให้เสียฤกษ์รับเจ้าสาว" ฟู่ฉาซื่อกล่าวแรง
"ยังเข้าอยู่..."

หย่าหล่างอา นั้นถ่วงเวลาได้ก็ถ่วง ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียด
อึมครึมอย่างยิ่ง ไม่คล้ายคนเป็นเจ้าบ่าวแม่เพียงนิด แลดูคล้ายกับคนที่กำลัง
จะถูกลงตัวไปยังลานประหารเสียมากกว่า

ฟู่ฉาซื่อสั่งการบ่าวรับใช้ "รีบแต่งตัวให้ท่านชายเร็วเข้า"

"ท่านชาย" บ่าวรับใช้ส่งเสียงอ้อนวอนเจ้านายที่ยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับอยู่
บนเก้าอี้

ฟู่ฉาซื่อมองบุตรชายโทนอย่างไม่พอใจ

"นี่เป็นเวลาสำคัญ ยังจะเอาแต่ใจเช่นนี้อีก รีบลุกขึ้นมาได้แล้ว"

"แต่ข้านึกถึงพฤติกรรมปัญญาอ่อนของผู้หญิงคนนั้นก็อดไม่ได้ที่จะ..."

หย่าหล่างอา ลุกขึ้นยืนอย่างเสียไม่ได้ พอนึกถึงเหตุการณ์ที่พบกัน
บนถนนใหญ่ในวันนั้น เขาก็กำหัดแน่นจนเกิดเสียงดังกร๊อบแกร็บ

"นางสมควรจะนึกยินดีที่ข้าไม่เคยทำร้ายผู้หญิง!"

"เจ้าจะคิดเล็กคิดน้อยกับนางทำไมกัน" ฟู่ฉาซื่อทำหน้าที่ไม่พอใจ

"ก็เพราะนางไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรทั้งสิ้น เจ้าจึงยังต้องใจกว้างอดทน เป็นลูก
ผู้ชายที่จิตใจคับแคบเช่นนี้ ไม่กลัวผู้อื่นจะเอาไปหัวเราะเยาะหรือ"

หย่าหล่างอา ส่งเสียงฮือเบาๆ "ให้อดทนยอมรับมิสู้ไม่เห็นเลยจะดีกว่า
จะได้ไม่รกลายตา"

กับงานแต่งงานที่ตนไม่เคยจะต้องการเลยนี้ เขาทำได้ก็แค่แสดงออก

ด้วยท่าทีซึ่งขาดความกระตือรือร้นเท่านั้น ริมฝีปากที่เดิมเม้มแน่นขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน เขาจะต้องให้สกุลลงสำนักเสียใจที่ยัดเยียดลูกสาวมาแต่งงานกับเขาให้ได้

คิดได้ดังนี้อารมณ์ของหย่าหล่งอาภักดีก็ขึ้นมากจนยอมให้บ่าวรับใช้สวมเสื้อพิธีที่มีลายปักมังกรเยื้องย่างสีเล็บและสวมหมวกประจำตำแหน่งสำหรับกูดูหนาว ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชาโหดร้ายเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

เมื่อได้เวลาหย่าหล่งอาภักดีขึ้นนั่งบนหลังม้า ชี้นำขบวนแห่รับเจ้าสาวที่ยิ่งใหญ่เอิกเกริกท่ามกลางเสียงตึกกลองลั่นฆ้องมุงหน้าตรงไปยังจวนสกุลลงผ่านชั้นตอนพิธีรับเจ้าสาวและคว้นจากการจุดประทัด

ในที่สุดเจ้าสาวก็ขึ้นเกี้ยว แต่จากประสบการณ์ที่ทั้งสองได้ประมือกันเป็นครั้งแรกในวันนั้น หย่าหล่งอาไม่วางใจ กลัวว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นระหว่างทาง ดังนั้นจึงเตรียมการป้องกันเพื่อเอาไว้ก่อน

สาวใช้รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงสีคนยืนคุมอยู่สองข้างเกี้ยวเจ้าสาว ขอเพียงเจ้าสาวมีการเคลื่อนไหวใดๆ ที่ไม่สมควรเหมาะสมก็จะสามารถลงมือยับยั้งได้ทันทีที่จะได้ไม่ต้องกลายเป็นเรื่องตลกให้ผู้คนหัวเราะ

เสียนเมิ่งที่นั่งอยู่ในเกี้ยวเจ้าสาวในเวลานั้นสับสนวุ่นวายจนแน่นวางอยู่เหนือเข้า ในสมองคิดคำนวณถึงการกระทำขั้นต่อไปซึ่งตนควรทำในเมื่อเป็นคนบัญญัติอ่อนโยมไม่ควรนั่งนิ่งอย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อยอยู่ภายในเกี้ยว

ริมฝีปากงามหยักโค้งขึ้น นางยื่นมือน้อยๆ ตั้งท่าจะเลิกม่านเกี้ยวขึ้นพร้อมส่งเสียงร้องโวยวาย

"ข้าไม่ยกานั่งในนี้! ข้าจะออกไป!"

สาวใช้สี่คนที่คอยคุมเชิงอยู่ด้านข้างรีบดึงหัวนางกลับเข้าไปในเงี้ยว
ไม่ให้นางเสียการทรงตัวจนพลัดกลิ้งตกลงมา

"ท่านหญิงออกมาไม่ได้เจ้าคะ"

"ท่านหญิงโปรดอดทนอีกสักครู่"

ตอนนั้นเองนางจึงสังเกตเห็นสาวใช้ร่างใหญ่สี่นางที่อยู่ด้านนอก พวก
นางมีกำลังวังชาดุจชายชาติตรี คิดว่าต้องเป็นหย่าหล่า่งอาตระเตรียมไว้
สำหรับรับมือนางโดยเฉพาะ

เสียนเมิ่งส่งเสียงฮือ คงไม่ใช่ว่าเขาปฏิเสธไม่ให้สาวใช้จากบ้านสกุลลง
ติดตามนางมาด้วยก็เพราะคิดจะตัดทางหนีทีไล่ของนาง ให้นางไม่อาจร้องทุกข์
กับทางบ้านหรอกนะ

มือน้อยๆ ของเสียนเมิ่งสะบัดโบกไปมาขณะตะโกนร้องว่า "พวกเจ้า
ไปให้พ้นเลย!"

หย่าหล่า่งอาที่ขี้นำหน้าอยู่รับรู้ถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทางด้านหลัง
เขาหันหน้ากลับไปมอง

ไม่ผิดไปจากที่เขาคาดการณ์ไว้เลย เขาขบฟันชักม้าหันกลับไป

"อย่าให้นางออกมา!"

เสียนเมิ่งที่ยืนหน้าออกมามองหย่าหล่า่งอาที่นิ่งอยู่บนหลังม้าขึ้นนิ้วไป
ที่เขาแล้วตะโกนร้องเสียงดัง "อ้าว! ท่านคือคนไม่ดีที่รังแกข้าคนนั้นนี่นา
ข้าจะกลับไปบอกท่านพ่อว่าเจอตัวแล้ว"

หย่าหล่า่งอาออกแรงขบฟัน ตะคอกเสียงต่ำน่ากลัว "หุบปาก!"

"ท่านดูจึ้งเลย"

เผชิญกับสีหน้าดูร้ายของเขา เสียนเมิ่งหดคอกแล้วหลบกลับเข้าไปใน

เกี่ยว ในใจคิดว่าเล่นสนุกแค่นี้ดหน่อยก็พอ นางเองก็ไม่คิดจะทำให้เป็นเรื่อง ตลกจนคนเอาไปหัวเราะ

เห็นดังนั้นหย่าหล่างอาภักที่สุดหายใจลึกเฮือกใหญ่ หน้าบูดบึ้ง ออกแรง ดึงบังเหียนชักม้ากลับไปอยู่ที่ด้านหน้าขบวน และก็เป็นเช่นนี้ไปตลอดทาง ตอนที่ขบวนเจ้าสาวมาถึงจวนอ่องผิงจุ่น อ่องผิงจุ่นและชายาที่กำลัง นั่งคอยอยู่ที่โถงรับแขกด้านหน้าเมื่อได้ยินเสียงตึกกลองลั่นฆ้องดังขึ้นที่ด้าน นอกก็ผ่นลมหายใจออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน เพราะเป็นกังวลอยู่ว่าจะเกิดเหตุขัดข้องอะไรขึ้นระหว่างทาง

รจนหย่าหล่างอาทำตามประเพณีโบราณดั้งเดิมของชาวแมนจู ยิ่ง ธนุสามดอกกลอดได้เกี่ยวเพื่อขับไล่ภูตผีที่ชั่วร้าย จากนั้นจึงค่อยออกคำสั่ง ให้สาวใช้พยุสัตว์เจ้าสาวออกจากเกี่ยว

สาวใช้มุดหัวเข้าไปในเกี่ยว แล้วหันหน้ากลับมากล่าวอย่างกลัวๆ ว่า "ท่านชาย นาง...หลับไปแล้ว"

ผิง!

เส้นประสาทที่ควบคุมความสงบเยือกเย็นเส้นสุดท้ายในสมองของ หย่าหล่างอาปลันขาดผิง ผู้หญิงคนนี้เป็นมารที่เจาะจงเกิดมาชมเขา โดยเฉพาะใช่หรือไม่

หย่าหล่างอาที่โกรธจนใบหน้าซีดขาวลากดึงเจ้าสาวซึ่งอยู่ในเกี่ยว ออกมาอย่างหยาบคายโดยไม่สนใจว่านางจะตื่นแล้วหรือไม่ คิดแต่จะรีบๆ ทำตามขั้นตอนพิธีการแต่งงานให้เสร็จสิ้นไปเสียที

กว่าจะมาถึงหน้าห้องหอ แล้วให้เจ้าสาวที่เดินโง่งนไปมาข้ามาน ม้าหน้าธรรณีประตูเข้าไปเพื่อความเป็นสิริมงคลอันมีความหมายถึงความ

นางเม้งเฮ้อร์

ปลอดภัยราบรื่น หย่าหล่างอาภีเหงื่อแตกพลักกลางฤดูหนาวราวกับไป
ออกศึกมา

"ดูให้ดี อย่าให้นางหลุดไปเฟิ่นฟ่านข้างนอก!" หย่าหล่างอาออกคำสั่ง
สาวใช้รับคำแล้วพากันยืนคุมเชิงอยู่ในห้องหอ

2

เสียนเมิ่งนั่งอยู่บนเตียงมงคลในห้องทอ นางดึงผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวสีแดงลงมา ดวงหน้าเล็กๆ ได้รั้ดเกล้าหงส์ดงามอ่อนช้อย บนร่างบางมีผ้าคลุมไหล่ผืนยาวซึ่งทั้งด้านหน้าและด้านหลังมีฟูหลากหลายสีห้อยประดับชายผ้าคลุมอยู่ ทำให้ยิ่งแลดูสูงศักดิ์สง่างามน่าชมกว่าเดิม

นางมองดูสาวใช้สี่คนที่ยืนอยู่สองฟากด้วยสีหน้าโง่เขลาซึ่งซึ่มกะพริบตากลมโต สักพักจึงเอ่ยปาก

"พวกพี่สาวจะมาเป็นเพื่อนเล่นกับข้าใช่หรือไม่"

สาวใช้ร่างใหญ่ทั้งสี่มองตากัน

"พวกเราเป็นเพียงบ่าวรับใช้ พระขยาน้อยโปรดอย่าเรียกพวกเราเป็นพี่สาว จะทำให้พวกเราเดือดร้อนได้" หนึ่งในนั้นรีบแก้คำเรียกของนาง

ได้ยินดังนั้นเสียนเมิ่งก็เอียงศีรษะ "ข้าไม่ได้ชื่อพระขยาน้อย ข้าชื่อท่านหญิง"

สาวใช้นางหนึ่งพลันหัวเราะพรีตออกมา สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างจึงส่ง
สายตาปรามนาง

"ห้ามเสียมารยาท!"

จะอย่างไรท่านหญิงจากสกุลลงก็เป็นพระชายาของท่านชายแล้ว
มารยาทและพิธีการที่ควรปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติไม่ให้บกพร่อง

สาวใช้อีกคนรู้ว่านางปัญญาอ่อน ไม่เข้าใจวิธีการเรียกขาน จึงอธิบาย
ให้นางฟังอย่างใจดีว่า "ท่านหญิงแต่งงานกับท่านชายของพวกเราแล้ว ก็ต้อง
เรียกว่าพระชายาน้อยเจ้าค่ะ"

"ข้าขอป้ให้เรียกท่านหญิง ไม่ขอป้ให้เรียกพระชายาน้อย" เสียนเม็ง
เบ้ปาก

สาวใช้ที่หัวเราะออกมาเมื่อครู่ยิ้มหยันแล้วกล่าวอย่างดูถูกว่า "เป็น
คนปัญญาอ่อนจริง ๆ ด้วย"

"เบาเสียงหน่อย" สาวใช้ที่อยู่ใกล้กับนางใช้ศอกถองนางที่หนึ่ง
ดวงตาดำกลมโตกวาดมองสาวใช้ร่างใหญ่ทั้งสี่ที่อยู่เบื้องหน้าทีละคน ๆ
พลางยิ้มตาหยี

"พวกเรามาเล่นหมากเก็บกันดีหรือไม่ เอ๊ะ! หมากของข้าละ ทำไม
ไม่เห็นแล้ว"

สาวใช้ที่ถูกส่งมารับใช้นางเหล่านี้ต่างคิดว่านางเป็นคนปัญญาอ่อน ไม่
รู้จักมองสีหน้าคน นายเป็นอย่างไร บ่าวก็เป็นอย่างนั้น นางลอบยิ้มหยัน
ในใจ

ทันใดนั้นเสียนเม็งก็กระโดดลงจากเตียง ความหาของเล่นที่มักจะพก
ติดตัวไว้เป็นประจำ นางเริ่มจากคลำหาบนตัวก่อน เมื่อไม่พบก็เริ่มรื้อหา

ท่านหญิงโง่ม

ไปทั่วห้องทั้งในหีบในตู้ เมื่อไม่เจออีกก็เริ่มลนลานอยู่ไม่เป็นสุข

"ต้องเก็บอยู่ที่ห้องแน่ ข้าจะกลับไปเอาที่บ้าน" กล่าวพลางเสียนเมิ่ง
ก็วิ่งฉลุยไปทางประตู

สาวใช้ร่างใหญ่ทั้งสี่ลนลานเข้าไปขวางนางไว้

"พระชายาน้อย ออกไปไม่ได้เจ้าคะ!"

"ต่อไปที่นี้ก็คือบ้านของพระชายาน้อยแล้ว"

เสียนเมิ่งโกรธจนตีมือของพวกนางออก

"ข้าไม่ชอบที่นี่! ข้าจะกลับบ้าน!"

สาวใช้คนหนึ่งรับผิดชอบเฝ้าอยู่หน้าประตู ส่วนสาวใช้อีกสามคนต่าง
ช่วยกันดึงนางเอาไว้แล้วส่งเสียงร้องว่า "ถ้าพระชายาน้อยวิ่งออกไป ท่านชาย
จะโกรธเอานะเจ้าคะ"

"เจ้าหลีกไปนะ ข้าจะกลับไปหาท่านพ่อ"

นางจงใจยกเท้าขวาชิ้นแล้วเตะไปที่สาวใช้ที่หัวเราะเยาะนางเมื่อครู่
พอดีเตะตะกอนของอีกฝ่าย

สาวใช้นางนั้นย่อตัวลงนวดน่องร้องครางว่า "เจ็บ..."

"สมน้ำหน้า!"

เสียนเมิ่งปรบมือร้องอย่างยินดี ในใจแอบเยาะ ไม่รู้จักดูว่าตนเองมี
ฐานะอะไร ถึงกับกล้ามาหัวเราะเยาะนาง

กิริยาที่ยินดีในความโชคร้ายของผู้อื่นนี้ทำให้สาวใช้คนนั้นเงื้อมมือขวา
ขึ้นหมายจะตบตีคน

"ห้ามทำอะไรบ้า ๆ นะ" สาวใช้อีกสามคนรีบเข้ามาห้าม

เสียนเมิ่งถือโอกาสนี้หนีออกจากประตู แต่วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็ชนเข้า

กับร่างบิกบีสูงใหญ่สมชายที่กรุ่นไปด้วยโทสะ

"เจ็บ... เจ็บ..."

นางนวดหน้าผากไปพลาง แหงหน้ามองไปพลาง เบื้องหน้าเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สง่างามสวมหมวกมวงคลซึ่งปักหางนกยูงสามตา และเสื้อพิธีที่ปักลายมังกรเยื้องย่างสีเลืบ บริเวณด้านหน้าของหน้าอกมีสร้อยประจำประจำตำแหน่งห้อยอยู่ รูปร่างภายนอกที่โดดเด่นของเขาไม่ได้มาจากความโดดเด่นของเครื่องหน้าเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีมาจากความบารุ่กระทำระนงที่ติดตัวมาแต่กำเนิดซึ่งทำให้เขายังโดดเด่นสะดุดตากว่าเดิม

หัวใจของเสียนเม็งพลันเต้นผิดจังหวะ แต่พอสบสายตารังเกียจเฉียดฉันทของหย่าหล่างอาเข้า สมองของนางก็ได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว ใ่ว่านางจะไม่เคยเห็นชายรูปงามมาก่อนเสียเมื่อไร อย่างน้อยจรจนองเฮ่าน้องชายของนางเติบโตใหญ่จะต้องหล่อเหลาดงงามกว่าเขาอย่างแน่นอน นางไม่ควรทำตัวเหมือนผู้หญิงไม่มีระดับที่เห็นโลกมาน้อยจนถูกโบหน้าทีเบื้องหน้านี้หลอกล่อได้ ยิ่งไปกว่านั้น ชายผู้นี้ยังไม่ยินยอมพร้อมใจที่จะแต่งงานกับนาง เพียงเพราะนางเป็น 'คนบัญญัติอ่อน' ถูกผู้อื่นถึงเพียงนี้ ข่างหยิงยโสอวดดีเสียนี่กระไร

หย่าหล่างอาคว้าหมับเข้าที่ข้อมือของเสียนเม็ง แล้วคำรามใส่สาวใช้ทั้งสี่ที่วิ่งตามมา

"ข้าสั่งให้พวกเจ้าดูนางไว้ไม่ใช่หรือ!"

สาวใช้ร่างใหญ่ก้มหน้างูต "บ่าวผิดไปแล้ว"

"ปล่อยข้านะ!" เสียนเม็งย่นหน้าคิดดึงมือกลับ "ข้าเกลียดท่าน!"

"เช่นกัน" หย่าหล่างอาส่งเสียงฮึ

ท่านหญิงโง่ม

"ข้าจะกลับบ้านไปหาท่านพ่อ"

นางถูกลากกลับไปยังห้องหออีกครั้ง

"เสียใจด้วย เจ้าแต่งงานแล้ว กลับไปไม่ได้" หย่าหล่างอาี่ยมพลางกล่าวอย่างเย้ยหยัน

นางเบ้ปาก "ข้าจะกลับบ้าน..."

"จะโทษก็ต้องโทษพ่อของเจ้าที่ยัดเยียดเจ้ามาให้ข้า ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าก็ยอมรับชะตากรรมเสียเถอะ"

หย่าหล่างอาไม่สนว่าเสียนเม็งจะฟังเข้าใจหรือไม่ พุดจบกก็ผลักนางให้นั่งลงบนเตียง

"นั่งนิ่งๆ อย่าขยับ!"

"ฮึ!" เสียนเม็งสะบัดหน้าหนีเหมือนเด็ก ๆ

"พวกเจ้าออกไปให้หมด"

เขาโบกมือขวาวอย่างรำคาญ แม้จะเดาไว้ก่อนแล้วว่าคืนวันเข้าหอนี้จะต้องเป็นความหายนะ แต่ดูจากสภาพการณ์ตอนนี้ น่าจะเลวร้ายกว่าที่คาดไว้เสียอีก

สาวใช้ร่างใหญ่ทั้งสี่ยอบเข้าแล้วล่าถอยไปอย่างรวดเร็วเท่าที่จะสามารถทำได้

"พวกพี่สาวจะไปแล้ว? พวกท่านไม่ใช่จะอยู่เป็นเพื่อนเล่นกับข้าหรือหรือ"

เสียนเม็งตั้งท่าจะกระโดดลงจากเตียง แต่ถูกดวงตาที่ลุกโชนด้วยเพลิงโทสะของหย่าหล่างอาดลึงจ้องใส่จนต้องกลับไปนั่งลงตามเดิม

"ท่านดูกับข้ามาก ข้าไม่เล่นกับท่าน"

ท่านทำสีหน้าท่าทางอะไรกัน คนที่โกรธสมควรจะเป็นข้ามากกว่า
ไม่ใช่ท่าน! เสียนเม้งพืมพำในใจ หากเลือกได้นางก็ไม่อยากจะแต่งงานมา
ที่นี่หรอก

"ข้าไม่เห็นจะสน"

ใบหน้าหล่อเหลาของหย่าหล่างอาดำคล้ำไปครึ่งหนึ่ง แต่ที่ทำให้เขา
รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดก็คือถัดไปจะเข้าหอกันอย่างไร เมื่อต้องเผชิญ
หน้ากับเสียนเม้งที่เป็นคนปัญญาอ่อนไม่รู้ความเช่นนี้ กระทั่งความคิดที่อยาก
จะกอดนางยังไม่มี เขาจึงได้แต่เลือกเก้าอี้ตัวหนึ่งแล้วนั่งลง รอให้สมองเย็น
ลงก่อนค่อยว่ากัน

เสียนเม้งเห็นเขาไม่มีความเคลื่อนไหวจึงกลอกตาไปมา แล้วแอบ
เคลื่อนไหวไปที่โต๊ะว่าเอาขนมซูจื่อเยี่ย* ยัดเข้าปาก หย่าหล่างอาดำคิดห้าม
ก็ไม่ทัน

"เจ้า..."

"ข้าหิวแล้ว" นางเคี้ยวขนมในปาก คำพูดที่กล่าวออกมาจึงอู้อี้ไม่ชัดเจน
หย่าหล่างอาดำเข้าไปที่เก้าอี้ข้างโต๊ะ

"นั่งดี ๆ!"

"ข้าไม่ฟังคำพูดของท่านหรอก" เสียนเม้งจ้องใจขัดคอเขา ทำให้เขา
โกรธจนพูดไม่ออก "ฮึ!"

ดี โกรธให้ตายไปเลย

นางกินขนมซูจื่อเยี่ยในมือต่อ

"ได้..." หย่าหล่างอาดำสุดท้ายใจลึกลับเสียใจใหญ่ พยายามระงับโทสะที่

* ขนมหวานของชาวแมนจู ทำจากแป้งเหนียว ใส่ไส้ถั่วหวาน ห่อด้วยใบซูจื่อเยี่ย

ใกล้จะระเบิดออก "ได้ ข้าไม่ดูเจ้า เจ้านั่งลงก่อน"

เสียนเมิ่งส่งเสียงฮึแล้วจึงยอมนั่งลงด้วยสีหน้าสนใจ

"ข้าไม่สนว่าเจ้าจะเข้าใจคำพูดที่ข้าจะกล่าวหรือไม่ แต่ในเมื่อเจ้า แต่งงานมาอย่างจวนอึ้งมิงจุ่นของข้าแล้ว ทั้งยังเป็นชายาของข้า ต่อไปเจ้า จะต้องเชื่อฟังคำพูดข้า ไม่นอญาตให้ฝ่าฝืนเด็ดขาด" หย่าหล่างอาชายตามอง นางอย่างเหนือกว่า เมื่อเห็นว่านางยังหยิบขนมขึ้นมากินต่ออีก ใบหน้าจึง เขียวคล้ำ "เจ้ากำลังฟังที่ข้าพูดอยู่หรือไม่!"

นางซ็อนตาไลซื่อขึ้นมองเขา

"ท่านพูดอะไร"

จะให้ข้าฟังคำพูดของท่าน ท่านก็ต้องเรียนรู้ที่จะให้ความเคารพข้า ด้วย ไม่ใช่ไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนอะไรเลย! เสียนเมิ่งได้กลับในใจ

"โธ่เอ๊ย" หย่าหล่างอาพลันแหงนหน้าตะโกนร้อง หากไม่ระบายนอก มาบ้างเขาจะต้องบ้าตายแน่

"ท่านเป็นอะไรไป" นางแก้งถามอย่างไรเดียงสา "ปวดท้องหรือ"

หย่าหล่างอาหายใจกระชั้น สองตาลิ่งมองอย่างโกรธแค้นไปที่สตรี ผู้หวงแต่กินซึ่งอยู่เบื้องหน้า

"ถ้าไม่ใช่เพราะจักรพรรดิพระราชทานสมรส ข้าไม่มีวันแต่งเอาคน ปัญญาอ่อนมาเป็นชายาเด็ดขาด ต่อให้เป็นบุตรสกุลลงแล้วจะเป็นไร ข้า ไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเลยสักนิด ยิ่งไม่สนใจอยากได้ดีจากการเกี่ยวดวง เช่นนี้"

เช่นนั้นพวกเรา ก็เสมอกัน เพราะข้าก็ไม่อยากแต่งงานกับท่านเหมือนกัน เสียนเมิ่งขบคิดพลางยิ้มเยาะในใจ

นวมงเม้งเฮ้อร์

หากหย่ากลางอากาศจากเกรงใจนางบ้าง นางจะยังให้เขาได้มีเวลาที่เป็นสุขบ้าง แต่ท่าทางยโสโอหังของเขาเช่นนี้รังแต่จะทำให้นางยิ่งอยากแก้แค้นเอาคืน

เสียนเม็งตัดสินใจแสวงงต่อไปเพื่อกลั่นแกล้งชายผู้นี้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)